ALPTEKİN

HAFTALIK RESİMLİ KAHRAMANLIK DERGİSİ

Sayı : 4 Fiatı 100 Kuruş

MİZAH

İŞ

Genç kız iş arıyordu. Direktör :

-Sizi seve seve sekreter olarak alırdım bugünlerde işler çok durgun dedi.

Kız kırıtarak :

-Olsun, dedi, siz beni sekreter olarak alın yine. İş meselesine gelince , ziyanı yok beklerim.

RİCA VE DUA

Bir İskoç köyüne gelen rahip, fakirlere yapılacak yardımın sevabından uzun uzun bahsettikten sonra :

-İlk bağışı ben yapıyorum, diyerek başından çıkardığı şapkasına bir miktar bozuk para atıp, iane toplanması için şapkayı cemaatten birine verdi. Kilisenin içinde bir kaç kere dönen şapka, yarım saat sonra rahibe geldi. Fakat hayret ! Yardım toplanması şöyle dursun, muhterem pederin, "İlk bağış" diye şapkaya attığı bozukluklar bile toz olmuştu !

Şapkayı başına takan, ellerini gökyüzüne açan rahip :

-Şükürler sana Tanrım, dedi. Şapkamı bana iade ettiğin için! . .

- Bunlar insana ne kadar dostça davranan kimseler ! Hepsi tokalaşmak için elini uzatıyor.

- Mevsim geçmeye başladı, sırtımda soğuk ürpertiler hissediyorum.

ACI HAKİKAT

Kırksekiz saatten beri bulunduğu koma halinden adam çıkar gibi olur ve :

-Yarabbim ! Cennette miyim, diye mırıldanır.

Başucunda duran karısı :

-Hayır, yanında olduğumu görmüyor musun?

ALPTEKİN

Sayı : 4

3 Aralık 1968

HAFTALIK RESİMLİ KAHRAMANLIK DERGİSİ

Sahibi : Bilge Şakrak. Mesul Müdür : Sabahattin Yılmaz. Baskı : Duran Ofset Matbaası. Yayın Adresi : Cemal Nadir Sokak, Büyük Milâs Han, No: 102. İSTANBUL Tel : 27 69 97

43
ABDULLAH TURHAN
KARA ŞÖVALYE ARADIĞIM PLÂNLARI İSTİYOR.. ONLARI NE YAPACAK ACABA?
PEKALÂ.. BEN NE OLACAĞIM? DÜN GECEKİ MASKELİ YÜZÜNDEN HER AN BAŞIM DERDE GİREBİLİR!
İSTERSEN SEN DE BENİMLE KAÇ. YALNIZ SABRIM TÜKENMEK ÜZERE. DAHA FAZLA BEKLİYEMEM!
ŞU DİLBERİ TAKİP EDEBİLİRSEM PLÂNLARI KARA ŞÖVALYE'DEN ÖNCE ELE GEÇİREBİLİRİM..
Düşes hızla, nöbetçilerle kuşatılmış Dük'ün odasına girerken Alptekin'den habersizdi...
TAMAM... ŞU NÖBETÇİLERİ SUSTURUP DÜŞES'E BİR SÜRPRİZ YAPAYIM!
Aniden sivri bir kılıç Alptekin'in şakağına dayanır. Alptekin gafil avlanmıştır.

Fakat böyle zor bir durumdan ancak Türk akıncılarına has bir el çabukluğuyla sıyrılan Alptekin, kılıcı tutan bileğe yallah diye asılmasıyle....
44
KRİSTİN!
Genç kızın bağırmaması için bir eliyle ağzını kaparken, diğeriyle de Kristin'in ince beline sarıldı...
MMMMM!
...ve olanca gücüyle çırpınan Kristin'in etli dudakları bir anda Alptekin'inkilerle kapandı...
ABDULLAH TURHAN

Bir anda içinde bulundukları durumu unutan iki genç kendilerinden geçtiler ve dudakları hiç ayrılmıyacakmış gibi tekrar tekrar birleşti...
45
Neden sonra Alptekin Düşes'i gizli gizli takip edişinin sebebini anlattı..
BU ANLATTIKLARIN İNANILACAK GİBİ DEĞİL. SÖYLEDİKLERİNİ NASIL İSPAT EDEBİLİRSİN ?
ŞU ANDA ÜVEY ANNEN BABANIN KANI KARŞILIĞI KARA ŞÖVALYE'YE VADETTİĞİ PLÂNLARI ALMAKLA MEŞGUL.
İçerde Düşes, olanlardan habersiz dük'ün armalı sandığını açmış ve...
Plânları almışken bir sesle irkildi...
NE YAPIYORSUNUZ ?!

Düşes, Dük'ün planlarını eline geçirdiği an arkasından gelen ince ve titrek sesle irkildi...
KRİSTİN! BURADA NE İŞİN VAR?
DOĞRU... DEMEK HEPSİ DOĞRU İMİŞ.. BABAMI SİZ ÖLDÜRTTÜNÜZ!
46
Şaşkınlığı geçtikten sonra kendini toplayan Düşes artık şatonun tek hakimi olduğunu hatırlayıp haykırdı..
NÖBETÇİLER!
HEMEN ŞURACIKTA GEBERTİN ŞU KALTAĞI!
Şatodaki nüfusu Dük Matyaş'ın sağlığında bile üstün olan Düşes'in emriyle askerler Kristin'e saldırırlar...

Babası Kristin'i küçükten beri erkek çocuk gibi yetiştirmiş ve ona silâh kullanmasını ata binmesini öğretmişti...
BU SATILMIŞ ASKERLERİNİZ BENİ KOLAY KOLAY ELE GEÇİREMİYECEKLER!
Fakat bu mücadele fazla uzamadan arkadan usulca yanaşan bir el onu kıskıvrak yakaladı...
Kristin, o narin vucudundan beklenmeyen ani sert bir hamle ile önde koşan askeri tepe taklak yıktı...
Kristin ümitsizce çırpınırken, birden demir gibi bir pençe askerin yakasına yapıştı ve...
TAMAM. HIRÇIN GÜVERCİNİ YAKALADIM!
AĞIR OL BİRAZ HAZRET!
Balyoz gibi bir yumruk adamcağızın suratını yassılttı...

Kristin, pısırık ve güçsüz sandığı Alptekin'e şaşa kalmış ve dudaklarının arasından zaptedemediği bir sevinç çığlığı koparmıştı...
YAŞA DELİ OĞLAN!
Alptekin, bir anda ikinci askeri de yerden kesti ve
..çuval gibi savurdu attı...
AAHH!..
HAYDİ YALLAH! HEPİNİZ DIŞARI BAKALIM!
DÜŞES KAÇMIŞ.. PLÂNLARI DA BERABERİNDE.... GÖTÜRMÜŞ...

ÇABUK KAPILARI KAPA BU ODADA AŞAĞI ŞATO MAHZENİNE İNEN GİZLİ BİR GEÇİT VARDIR.
İŞTE ORDALAR KOŞUN.
KARI AKLIYLA YAPILAN İŞTEN PEK HAYIR GELMEZ AMA DUR BAKALIM.
GİZLENECEK ÇOK EMİN BİR YER BİLİYORUM.
Askerler kapıları kırıp girdiklerinde şaşa kalırlar...
BUNLAR YA YER YARILIP YERE GİRDİLER VEYA DUMAN OLUP GÖĞE UÇTULAR...
DÜŞES BİZE DÜNYADA İNANMAZ.
O sırada iki genç birbirlerine sarılmış dar ve kaygan merdivenlerden şato mahzenlerine doğru iniyorlardı...

DÜŞESİ MUTLAK BULMALIYIZ. BU MAHZENDEN TEKRAR ŞATO'YA DÖNECEK BİR YER VAR MI?
O sırada Düşes, Kristin ve Alptekin'in birden kaybolmasından kuşgulanıyordu. işlerin sarpa sarıp cinayetin suçlusu olarak başının derde girmesinden korkuyordu...
Alptekin'in aklında sadece nehir üzerinden gelen Türk toplarına düşmanın hücum edeceği yeri gösteren plânlar vardı...
Birden ani bir karar verdi...
DOĞRU ŞATONUN MAHZENİNDEKİ AİLE MEZARLIĞINA İNECEĞİZ. ARKAMDAN GELİN!
Düşes, askerlerin Kristin'in tarafına döneceğinden şüphelenmekte ve plânını bir an önce yapmak niyetindeydi...
Batıl inançları olan askerler korkuyla titreştiler...
ORASI TEKİN DEĞİLDİR.
BU İŞTEN HİÇ HOŞLANMADIM.

Askerler bu korkunç mahzene inmekten çekinmelerine rağmen aldıkları sert emir karşısında titreşerek Düşesi takip ediyorlardı...
Mezarlığın yıllardır açılmayan paslanmış kapısı ağlar gibi bir iniltiyle gıcırdıyarak açıldı...
AÇIN ŞU SANDUKAYI!.. SEN SERSEM HERİF! NE TİTREYİP DURUYORSUN ?
AMA EFENDİM, ŞEY... BEN Mİ ?

Düşesin emri üzerine askerlerden yüreklice biri sandukayı açtı ve gördüğü manzara karşısında neredeyse dilini yutacaktı...
AMAN ALLAHIM! BU SANDIK MÜCEVHER DOLU!
HEMEN ODAMA GÖTÜRÜN!
Askerler tabutu dışarı çıkarırken geride kalanlar aniden korkuyla irkilirler...
BU DA NE ?
Gerçekten tabutların birinden muntazam fasılalarla bir ses geliyordu...
TIK TIK!
BELKİ BİR FAREDİR.
Askerlerden biri korkudan ağzı bir karış açık tabuta yaklaşır...
AMAN ALLAHIM... BU PEK FARE TIKIRTISINA DA BENZEMİYOR.
Birden tabutun kapağı açıldı.
KÜT!
VAY ÇENEM!

ANNECİĞİM!.. BU DA NE ?..
İYİ SAATTE OLSUNLAR.
AMAN ALLAHIM!
Açılan tabuttan bir anda acaip bir şekil yükselmiş ortalığı birbirine katmıştı...
Mahzen korkudan kaçışanlarla mahşer yerine döndü...
KAÇIN!
ATSAM MI ACABA?.. YA ÇARPILIRSAM ?... MERYEM ANAMIZ BİZİ KORUSUN.
İçlerinden nisbeten yüreklice olan biri ise mızrağına sımsıkı yapışmış tirtir titreyip duruyordu.
Düşes'de dehşet içinde olmakla beraber haykırır.
FIRLAT SERSEM HERİF! NE OLACAKSA OLSUN!
Mahzenin sessizliğini bir hışırtı yırttı ve sıyrılan kefenin altından Alptekin belirdi...

Birlikte gizli geçitten mezarlığa inen Alptekin ve Kristin, gelenleri duyunca tabutlara saklanmışlardı.
TUTUN! BU HORTLAK FİLAN DEĞİL!
Alptekin'in plânların peşinde olduğunu bilmeyen Kristin saklandığı köşede şaşkınlık içindeydi...
ALPTEKİN ACABA NİYE KENDİNİ BELLİ ETTİ?..
En öndeki adam bir yumrukta yere serildi...
Henüz birini haklamıştı ki arkasından inmekte olan kılıcın soğuk parıltısını gördü...
Birden dönerek sol eliyle adamın kalın bileğini tutup...
ARKADAŞININ AYAĞININ ÖLÇÜSÜNÜ AL BAKALIM!

HEPSİ BİRDEN SALDIRIYOR. YARDIM ETMEM LÂZIM.
55
Küfürler, inlemeler kılıç şakırtıları bir anda mahzeni doldurmuştu.. Kristin, tabuttan kaptığı sert bir cismi olanca hızı ile savurdu...
ABDULLAH TURHAN
AH!..
Alptekin de kendine savrulmuş olan mızrağı kapmış, etrafa ölüm saçıyordu.
SEN BU TARAFA BUYUR ASLANIM!
Düşes Alptekin ile başa çıkılamadığını anlayınca haykırdı.
ÇABU. OKLAYIN ŞUNU!
Askerlerden biri okunu doğrulttu.. ve Alptekin'i nişanlıyarak yayını gerdi.
DEVAMI VAR

KIZIL Kanat

ROMAN 4

Pepe yerinden fırladı. Müşterinin kızmasına aldırmadan kapıya koştu. Ama geç kalmıştı. Arabanın numarasını alamadan onu gözden kaybetti. Yapılacak tek şey Büyük Patron'a haber vermek ve Rio de Janeiro ekip şefi Pedro İbanez' in kaçırıldığını bütün Kızıl Kanat teşkilâtına bildirmekti.

Büyük Patron Rio de Janeiro'ya en iyi elemanlarıyla geldi, ama kısa zamanda adamlarından pek çoğu öldürüldü. Büyük Patron yenilecek mi?

xxxx

Büyük Patron Boing ile Atlantik'i geçerek Brezilya'ya geldi. Uçaktan inen en son yolcuydu. Alışık olmadığı kızgın güneşle karşılaşınca gözlerini yumdu.

Gümrüğe giden yolcular arasında Andre'nin siyah saçlarını, Hans'ın buldog köpeğine benzeyen yüzü ile Luigi'nin uçar gibi yürüyüşünü fark edince kurtarma ekibinin tamamlandığını anladı... Ama bu ekiple Rio de Janeiro'daki esrar perdesini aralamayı ve Pedro'yu kurtarmayı başarabilecek miydi?

Büyük Patron isteksiz bir tebessümle gümrük muayenesine girdi. Pedro'yu düşünüyordu. Altın gibi parlak bal rengi gözleriyle çevik bir Brezilyalıydı. Pedro ona tam bir güvenle bağlanmıştı. Oysa şimdi Kızıl Kanat'ın en azılı düşmanına esir düşmüştü. Acaba çocuğu oradan kurtarabilecek miydi?

–Ayakkabılarını boyayayım mı Sinyor?

Büyük Patron boyacıya bakmadan :

–Lüzumu yok, diye cevap verdi.

Fakat sinirli bir el sarışın adamın kolunu yakaladı :

–Çok daha parlak olmalarını istemez misiniz?

Büyük Patron bu sefer başını eğdi ve yoluna engel olan zenci çocuğuna baktı. Çocuk kocaman ağzıyla gülüyor ve gözleri parlıyordu. Sipsivri dili iki kere dudağının sol tarafında belirdi ve kayboldu. Kızıl Kanat'ın tanışma işaretiydi bu.

Büyük Patron sıkılmış gibi bir tavır takınarak :

–Madem ısrar ediyorsun, Pekâlâ boya, ama elini çabuk tut! dedi.

Zenci, diz çöktü, kutusunu yere bıraktı, fırçalarını çıkardı ve müşterisinin ayağını kutunun üstüne koyduktan sonra boyamağa başladı. Büyük Patron da ilgisiz görünmek için gazetesini açıp okuma taklidi yapıyordu. Gazete ağzını örtüyordu ama etrafı görmesine engel olmuyordu.

–Kimsin? diye sordu.

–Pepe Figeras.

–Pedro'dan yeni bir haber var mı?

–Hiç yok. Kızıl derililer onunla paylaştıkları apartmandan çıkmışlar.

–İpucu bulabildin mi?

–Üyelerimizden biri Lisboa meydanında karamela satar, Arupe'yi sık sık gördüğünüzü söyledi.

–Onu takibetmeli.

–Bugün takibettiler. Arupe'nin nerede kaldığını ve ne yaptığını bu akşam öğreneceğim.

–O halde haberi alır almaz beni Kral Jaime otelinde görmeğe gel. Pepe iki elinde birer fırça, bütün gücüyle ayakkabıları parlatıyordu. Sonra kalktı, Büyük Patron ona hakkettiğinden çok daha fazlasını verince Pepe :

–Ben bu işi Pedro için ve Kızıl Kanat'ın yararına yapıyorum, bu kadar para istemem, diye karşılık verdi.

–Taksiye binmen gerekirse paraya ihtiyacın olur. Akşama görüşürüz hoşça kal!

Büyük Patron ile kurtarma ekibi bütün gün Pedro'yu kaçıranlar hakkında bilgi edinmeğe çalıştılar. Ama her yerde başarısızlıkla karşılaştılar. Kopakabana'da Kızıl deriliyi tanıyan yoktu. Arupe apartmanı tutmak için sahte adres vermiş-

ti. Daima nakit para ödüyordu. Çek imzalamış olsaydı bankadan bazı ip uçları bulabilirlerdi. Pedro'yu kaçıran arabayı da fark eden olmamıştı.

Luigi :

-Bunlar çok usta adamlarmış Patron, diye fikrini açıkladı. Hiç iz bırakmamışlar.

-Pepe Fegeras'ı beklemekten başka çaremiz kalmadı.

-Bizi nasıl bulacak? Allah vere de doğrudan doğruya odamıza çıkmağa kalkmasa!

Ümitsizdiler... Rio de Janeiro'nun kalabalığı arasında, koskoca Brezilya'da birini aramak ve bulmayı ummak delilikten başka bir şey değildi!

-Kafamı kurcalayan nedir bilir misiniz? Pedro'nun bahsettiği şu dirsek sıkmak numarası. Ne ifade ediyor acaba?

Hans, Andre'nin kolunu yakaladı ve iki parmağı ile dirseğini sıktı.

Andre inleyerek :

-Canımı acıtıyorsun be! diye bağırdı.

Yüzünü buruşturuyor, elini açıp kapıyor ve durduğu yerde sıçrıyordu. Luigi güldü :

-Sinirini ezdiği için kolundan elektrik akımı geçmiş gibi oldu, dedi. Bizde bunun adına "Küçük Yahudi" derler.

-Bizde de öyle derler ama canımı acıtman mı lâzımdı yani?

Büyük Patron birden durdu ve :

-Çocuklar, Pedro canının acıdığından hiç bahsetmiyor[illegible] diye sordu.

-Hayır. Hat[illegible]ekiler her seferinde sorarl[illegible]mış da Pedro acımadığını söylermiş.

Büyük Patron pencereden baktı ve bir süre daldıktan sonra :

Büyük Patron pencereden baktı ve bir süre daldıktan sonra :

-O halde buna işaret demiyeceğim...dedi. Belki de Pedro'da buldukları organik bir belirti ile ilgilenmişlerdir. Ah, bunun altındaki gizli anlamı bulabilsem.

O sırada kapı vuruldu ve bir ses :

-Çamaşırlarınız efendim, diye seslendi.

-Çamaşır mı? Daha yeni geldik, kimseye çamaşır falan vermedik ki!

Büyük patron bir el işaretiyle tehlikeyi haber verdi. Luigi ile Hans kapının iki tarafına geçerek düşmana atılmak üzere beklediler.

-Git kapıyı aç Andre!

Genç bir çocuk içeri girdi. Yüzü çamaşır yığınının arkasında kaybolmuştu. Elindekileri masanın üstüne bıraktıktan sonra Büyük Patron onu hemen tanıdı. Pepe Figeras'dı.

-Yaşa! Tanınmadan oraya girmek için bundan güzel bir bu[illegible]ş olamazdı. [illegible] Hans, An[illegible] ve Luigi [illegible] Çocuklar i[illegible] bu da Pep[illegible]ras.

-[illegible]haba Pepe! [illegible]cu bulabil[illegible] mi?

Pepe sevinç içindeydi :

-Arupe'nin nerede oturduğunu öğrendim, dedi. Lisboa Meydanındaki tütüncünün üstündeki odada kalıyor. Ayrıca her gün bir kere dış mahallelerde bir eve gidiyormuş. Belki de Pedro'yu oraya saklamışlardır.

-Neredeymiş bu ev?

-Tarifi çok güç. Yarın sabah birinizle giderim.

Konuşmayı uzatmak tehlikeli olacaktı. Ertesi gün buluşacakları saati kararlaştırdıktan sonra Pepe geldiği gibi yüzünü çamaşır yığını ile kapatarak gitti.

Gün doğarken Luigi yatağından atladı ve telâşla giyindi. Pepe ona Arupe'yi iyice tarif etmişti. Luigi de onu gözetleyecek ve bütün gün peşini bırakmayacaktı. O arada Andre de kalktı. O da Pepe ile buluşarak esrarengiz yerini öğrenecekti. Büyük Patron kendini iyimser hissediyordu.

Bununla beraber ani bir fren sesiyle pencereye koştu. Camı açtı ve eğilmesiyle geri çekilmesi bir oldu.

Devamı var

MOBİLYALARIMIN VE ŞAHSİ EŞYAMIN YÜKLÜ OLDUĞU BİR FURGON VAR...
KAYGILANMAYINIZ VAKTİMİZ BOL... POSTA TRENİ BURADA BİR HAFTA KALIR...
ANCAK EKSPRES İKİ GÜN KALIR...
GİDİP BURANIN BİRAHANESİNDE SERİNLEYELİM JASPER..
İKİ DUBLE BİRA LÜTFEN..
FAKAT BU BİRA SICAK DEĞİL Mİ JASPER?
ESKİ SÖMÜRGELERDE BÖYLE İÇERLER..
FAKAT MÖSYÖ'YE SÖYLEMEME İZİN VERİRLERSE BURAYA GELMEĞE KENDİLERİNİN BİLHASSA İSTEDİĞİNİ HATIRLATIRIM..
19

KARŞILAMA TÖRENİ BİTMEDİ YUMUŞAK AYAK... SANA BİRAZ DANS YAPTIRMAK İSTİYORUM... HAYDİ!..
AYAKLARIMI BİR PARMAK BİLE KIMILDATMAK NİYETİNDE DEĞİLİM... BİRAZ CANIMI SIKMAYA BAŞLADINIZ GİBİME GELİYOR...
HA!.. EVET SANA DANS BEN ÖĞRETECEĞİM..
HA, ÖYLE Mİ ? GÖSTER BAKALIM..
SAHİDEN SICAK JASPER...
DAN
DAN
DAN
DAN
20

EĞLENCELİ MAHALLÎ ADETLER DEĞİLMİ JASPER?
İLK HALK BALOSUNA KATILMAM LÂZIMMIŞ BUNU YAPMALIYIM..
ŞİMDİ YETER KİMSE ARTIK BU YUMUŞAK AYAĞA DOKUN-MUYACAK...
BU ZÜPPEYİ KORUMAK NEYMİŞ SANA ÖĞRETECEĞİM RED...
YIPPİİİ!... BİRAZ TOZ SİLKELİYE-LİM...
NEDEN DÖ-GÜŞÜLÜYOR?
BİLMİYORUM..
YILIN EN İYİ YUMUŞAK AYAĞI KARŞILAMA TÖRENİ...

HAVA ISINIYOR GİBİ MÖSYÖ, ÖYLE DEĞİL Mİ ?
GERÇEKTEN JASPER... ZEVKLE BİRA İÇİYORUM...
ŞANGIR
SPLAŞŞ!
SENİNKİ...
NE KÖTÜ...BEN ONUN BARDAĞINA DALSAM NE KIZAR...
SAVUNMAMI ÜZERİNİZE ALDIĞINIZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM BAYIM FAKAT NEDEN YAPTINIZ BUNU ?
ÇÜNKÜ ZAHMETE DEĞER OLDUĞUNA İNANIYORUM..
22

BÖYLECE BADİNİN BİRİCİK VARİSİ İLE RED KİT ARASINDA SAMİMİYETE İLK ADIM ATILMIŞ OLDU...
BENİM ADIM RED KİT... BADİ BENİ SEVEN BİR DOSTTU...
BAYLAR! MASAYA BUYURURSANIZ CİDDİ ŞEYLERDEN SÖZ EDEBİLİRİZ...
İŞTE SİZE MİRAS KALAN BU VALDO... GENİŞ BİR ARAZİ, BÜYÜK BİR SÜRÜ VE KARŞILIK OLARAK HAYLİ DERT...
HEPSİNİ SATIP BURDAN GİTMEK BELKİDE EN AKILLICA İŞ OLACAK...
HAYIR...
DAİMA BÜYÜK AMCAMIN CESARETİNE HAYRANLIK DUYDUM... BURAYA KALMAK İÇİN GELDİM... ŞİMDİ ÇİFTLİĞİMİ GÖRMEK İSTİYORUM...
ORAYA GİDELİM EVLÂT... ZAHMETE DEĞER OLDUĞUNU BİLİYORDUM...
23

ARABAMI ALIN FAKAT ÇİFT-LİĞE VARIRKEN İHTİYATLI BULUNUN.. SAM GECE GÜNDÜZ NÖBET TUTUYOR VE HER YAKLAŞANA ATEŞ EDİYOR..
SAM DA KİM ?
BADİYE KÖRÜ KÖRÜNE BAĞLI BİR SİYU KIZILDERİLİSİ.. ONUN HOŞUNA GİTMENİZ GEREK..
KULÜBÜMÜN ÜYELERİ BUNU BİR DUYSA...
ÇİFTLİĞE GELİYORUZ... BANA ŞEMSİYENİZİ VERİNİZ VE BEYAZ BİR ŞEY BULUNUZ...
ÖNLÜĞÜNÜZÜ JASPER..
!
24

DEVAMI VAR

SAATLİ BOMBA

HİKÂYE

İşimden çıktıktan sonra, her zaman yayan olarak Dover Strit'ten geçer, yan yollara saparak, bahçeler arasından evime giderdim. Bu yürüyüş ve etrafta gördüğüm şeyler, benim için o kadar tabiî bir alışkanlık haline gelmişti ki, ne zaman aynı şeyleri görmesem, sanki öz malımı kaybetmişim gibi üzülür, dururdum. Bütün bu yol boyunca hayallerim binbir renk kümesi içinde bir anda gerçek olur ve bu aldanış, evimin kapısından adımımı atar atmaz bir bulut kümesi gibi uçup giderdi.

Fakat, şimdi, artık Dover Strit'ten geçmiyorum ve yan sokaklardan da evime gelmiyorum. "Neden mi geçmiyorum" diye şüphesiz soracaksınız bana ! Bu basit ve oldukça korkunç bir olaydan sonra oldu. Ben, sessiz ve kimsesiz bir adamım. Arkadaşlarım pek azdır ve onların gevezeliklerile vakit kaybedecek zamanım da yoktur. Bir şirkette hesap memuruyum. Kafam yalnız rakamlarla, toplama ve çarpmalarla doludur. Üç odalı evimde yalnız başıma oturuyorum. İşte o garip ve korkunç olaya kadar hayatım böylece size anlattığım gibi çok sade geçmişti. İyi hatırlıyorum. Bir Eylül akşamı idi. İşimden çıkmış. Dover Strit'ten her zamanki gibi geçerek yan sokaklara sapacaktım. Hava, ılık ve bulutsuzdu. Roberta kahvesini geçtikten sonra, bir zaman vitrini önünde durduğum oyuncakçı dükkânının yanına gelmiştim. Oyuncakları çok severim ve size itiraf etmekten utanıyorum ama, bu yaşıma rağmen onlarla oynamaktan büyük bir zevk duyarım. Vitrinde güzel bir asma köprü vardı. Altındaki küçük bir etikette, Çin'de bulunan bilmem hangi asma köprünün örneği diye yazılı idi. Bu güzel köprünün karşısında bir hayli zaman durdum. Uzun uzun baktım. Sonra da satın almak çarelerini araştırdım. Fakat maalesef ayın sonu olduğundan cebimde topu topu iki sterlin vardı. Bu çaresizlik karşısında yoluma devam etmek üzere idim ki bir kadın sesinin, omuzbaşımdan ismimle bana seslendiğini duydum.

- Affedersiniz, Mister Harris. Sizden birşey rica edeceğim !.. diyordu.

Döndüm ve karşımda yaşlıca bir kadınla karşılaştım. Elinde küçük bir bavul vardı.

-Buyrun Madam dedim.

O, tuhaf bir heyecan içinde devam etti :

- Sizi gördüğüme çok memnun oldum. Ben de sizinle aynı mahallede oturuyorum. Fakat, ihtimal ki beni tanımazsınız. Çünkü çok terbiyeli bir bekârsınız. Evet, evet. Doğrusu bulunmaz bir adamsınız !

Daima nazik olmak istiyen bir adam olmama rağmen gevezeliklere tahammülüm yoktur. İşi kısa kesmek ve yürümek istiyordum. Kadın, elindeki küçük çantayı işaret ederek beni durdurdu :

-Ah Mister Harris ! dedi. Sizden bir ricam var. Acele bir yere gitmek zorundayım. Fakat tabiî bu çanta ile gidemem. Şayet çantamı alırsanız, yarın gelir sizden alırım. Yahut da, şirketteki çalışma arkadaşınız Mister Vel'e bırakırsınız. Kabul ediyorsunuz değil mi?

Durum böyle olduktan sonra kabul etmekten başka çare yoktu. Çünkü Lovel arkadaşımdı. Madem ki bu kadın da onu tanıyordu.

-Pekâlâ Madam, dedim. Yarın, çantanızı Mister Lovel'e bırakırım.

Bunun üzerine kadın çantasını bana verdi ve birkaç teşekkür kelimesi mırıldanarak acele adımlarla uzaklaştı.

Size söylediğim gibi aynı yollardan evime gelerek çalışma odama girdim ve çantayı bir köşeye bıraktım.

Yemek yedikten sonra daima Vaşington İrving'in Rip Van Vinkl'ini okurum. Böylece sallanan iskemleme uzanarak, akşamdan bıraktığım yeri buldum ve okumağa başladım. Odamın penceresini her zaman açık bırakırım. Buradan Taymis nehri görünür. Geceleri serin bir rüzgâr, nehrin nemli havasını odamın içerisine kadar doldurur. Ne kadar okuduğumu bilmiyorum. Değişmez tonda bir rakkasın hareketini andıran bir tıkırtı ile irkildim. Bu ses, yani tik, taklar nehirden gelmiyordu. Her tarafta devamlı bir sessizlik vardı. Tekrar kulak kabarttım. Bu tıpkı bir saat işlemesine benziyen bir sesti. Odamda gürültüsünden hoşlanmadığım için saat bulundurmam. Şu halde bu işliyen saat sesi nereden geliyordu? İskemlemden kalktım. Pencereden dışarıya baktım ve dinledim. Misis Komp'un her zaman yanan elektriği sönmüştü. Başımı pencereden içeri çekince tekrar sesleri duymağa başladım. Odanın dört bir tarafını meraklı gözlerle araştırınca merakımı kısmen çözmüş oldum. Bu saat sesi, biraz önce bir köşeye bıraktığım çantadan geliyordu. Sizi temin ederim ki pek meraklı bir adam değilimdir. Fakat bana emanet edilen bu çantayı açmak için kuvvetli bir arzu ve merak beni bin anda tahrik ediverdi. Önce onun kilitli olduğunu zannettim. Fakat açmak için sürgülerine elimi uzatınca şıp diye çantanın açıldığını gördüm. Kapağı kaldırdım ve bu sefer saat gürültüsünün çantanın içinde sarılı küçük ve yuvarlak bir paketten geldiğini anladım. Paketi açtım. İşte o zaman, saçlarımın dimdik bir hale geldiğini hissettim. Nasıl gelmesin ki ! Sıyrılan kâğıtların arasından küçük ve zarif bir saatli bomba çıkıvermişti. Rica ederim. Benim yerimde olsanız, ilk yapacağınız şey ne olabilirdi?.. Bombayı fırlatıp atmak değil mi? Ben de o ilk dehşetli korku anında yıldırım gibi bunu düşündüm. Fakat korku, insanın bütün hareketini felce uğratıyor. Hele derhal patlamak üzere bulunan bir bombanın korkusu...

Büyüyen gözlerimle şaşkın bir halde elimde tuttuğum bu küçük ve korkunç aleti ne atabiliyor ve ne de yerimden kımıldıyabiliyordum. Bu anda nasıl oldu bilmiyorum. Rakkasın hareketi sanki durdu. Korkudan mı bana öyle gelmişti ! Yoksa rakkas hakikaten mi durmuştu bilmiyorum? Fakat korkunç bir sessizlik arasında bombanın nerede ise patlamak üzere olduğuna hükmettim. Son bir gayretle onu elimden fırlattığımı hatırlıyabiliyorum. Çünkü bayılıvermişim. Nekadar zaman sonra ayıldığımı bilmiyorum. Gözlerimi açar açmaz ilk anda hafızamı toplıyamadım. Başım çantanın üzerine düşmüştü. Üstümde birçok renkli küçük parçalar vardı. Kısa bir zamanda aklım başıma geldi. Gördüğüm manzara hakikaten garipti. Ben, evin havaya uçmasını beklerken, odanın içerisi renkli küçük kâğıt parçalarile dolmuş ve güzel bir lâvanta kokusu da ortalığa yayılmıştı. Acaba ne oldu? diye merakla yerimden doğruldum. Küçük bomba parçalanmış bir halde pencerenin yanında duruyordu. Bütün bu kâğıt parçaları acaba bu bombanın içinden mi çıkmıştı? Peki ! Ya lâvanta kokusu? Kâğıtlardan birkaç tanesini aldım. Üzerlerinde küçük bir yazı vardı. Bu yazıları okuyunca bana yapılan korkunç şakayı anladım. Kâğıtların üzerinde şunlar yazılı idi :

"Aziz Harris. Doğum gününü yalnız geçirmek olur mu ya?..."

Size söylemeği unuttum. O akşam, benim doğum günümdü. O zaman arkadaşlarımın muzipliğini hatırladım ve bir daha da yalnız başıma yaşamamağa karar verdim. Şimdi artık evlendim ve iki de çocuğum var. Doğum günlerimize bütün arkadaşlarımı davet ediyorum ve artık Dovet Strit'ten geçerek evime gelmiyorum.

SON

NEDEN BANA ENGEL OLMAK İSTİYORSUNUZ.
ORADA NE-HİR İLÂHI YAŞAR.
NEHİR İLÂHI MI?
EVET...HER AY BİR KURBANI SALA BAĞLAR ONA YOLLARIZ BÖYLECE O DI-ŞARI ÇIKIP Bİ-ZE SALDIRMAZ..
OLAMAZ BAŞKA BİR KURBAN BULUN..
TUTUN ŞUNU!
FAKAT DEMİN KURBA NINIZI SALDAN ÇÖZÜYOR-DUNUZ... YOKSA ANDARI ONUN YERİNEMİ KOYA-CAKSINIZ..
SALDA YA-TIYORDU.. NASIL OL-SA ÖLE-CEKTİ...
GRUNNK

KAÇIN! KAÇIN!
ŞU TİMSAH BANA FIRSAT VERDİ KAÇTIM. ŞİMDİ ANDARI ARIYAYIM...
O SIRADA ANDARIN SALI CANAVARA DOĞRU SÜRÜKLENİYORDU..
BUMP
NEREDEYİM? ANCAK DÜŞTÜĞÜMÜ HATIRLIYORUM.. BURAYA NASIL GELDİM?
ACABA BURADAN ÇIKAMIYACAKMIYIM?
22

BU KEMİKLERE BENZE-
MEK İSTEMİYORSAM
BİR YOLUNU BULMAM
GEREK...
ARRUNNNK!
ZEHİRLİ OKUMU BİR
ALABİLSEM...
OK VE YAYI ALMAMA İMKÂN YOK...
BELKİ ŞU KAYAYA TIRMANARAK
CANAVARDAN KURTULABİLİRİM...
ARRUNNK!
VUNNNNK!
23

RUNNK!
ACABA BENİ YAKALARMI?
BELKİ ŞU TAŞ ONU KORKU-TUR..
TAM ZAMANI TAŞI ATAYIM..
ARRUNNK!

KIZGIN CANAVAR AĞZINI AÇARAK SAL-DIRIYOR... FAKAT TAM O SIRADA...
EEEERRRK!
BİR ŞEYİN YOK YA ANDAR?
HAYIR TUROK! BİR SANİYE GEÇ KAL-SAYDIN...
ARTIK DÜ-ŞÜNME HER ŞEY YOLUN-DA...
HEMEN ANDAR'IN SALINA BİNEREK MA-GARANIN AĞZINA YÖNELİRLER...
ANDAR DİKKATLİ OL!
TUROK!

SUYA DÜŞEN TUROK BIÇAĞINA SARILIR... TİMSAHA OLANCA GÜCÜNLE İNDİRİR...
ONUN BOYNUNDAN VURUP ÖLDÜRDÜM... TAM SIRASIYDI..
HEMEN SALA BİN ANDAR..
İHTARA LÜZUM YOK.. BİR AN EWEL BURADAN KURTULMALI...
BAK YABALCILAR BİZİ GÖZLÜYORLAR... BİR ŞEYLER YAPMAZSAK UZUN BOYUNLU İLÂHLARINI HAKLADIGIMIZA İNANMAZLAR VE BİZİDE BURADAN SALMAZLAR...
BİRAZ SONRA...
MIZRAK ATIN..
26

ETİ DE LEZZETLİDİR...
VURULDU
DAHA MIZRAKLAYIN ÖLSÜN...
BAKIN GERİ DÖNÜYOR... KAÇMADAN DURDURALIM..
İYİ SAKLAN ONLAR TİMSAHLA UĞRAŞIRKEN BİZ DE KAÇALIM...
İYİ AKIL ETTİN ÖLÜ TİMSAHIN ALTINA GİREREK ONLARI KAÇIRDIN..
KURTULDUK.. BİR SÜRE SONRA İLÂHLARININ ÖLDÜĞÜNÜ ANLARLAR VE ONA ARTIK KURBAN GÖNDERMEZLER...
HİÇ DEĞİLSE BENİ KURBAN ETMEGE ÇALIŞMAZLAR...

DEVAMI VAR

ALTIN BEYİNLİ Adam

HİKÂYE

Vaktile, altın beyinli bir adam vardı. Evet, tamamile altın bir beyin... Doğduğu zaman, doktorlar, kocaman bir kafatası ve ağır başı bulunan bu çocuğun yaşayamıyacağını söylemişlerdi. Bununla beraber o, yaşadı ve güneşin altında güzel bir zeytin fidanı gibi büyüdü.

Yalnız iri kafası onu sürüklüyordu. Ve yürürken öteye beriye çarpmasını görmek, insanın yüreğini sızlatıyordu. Bir gün merdivenden düştü ve alnı mermer basamaklara çarptı. Onu öldü zannettiler. Fakat yerden kaldırılınca, başında hafif bir yaradan ve sapsarı saçlarının arasında katılaşmış iki, üç altın damlasından başka birşey görmediler. Anne ve babası çocuğun altın beyinli olduğunu işte o zaman öğrendiler. Çünkü mermer basabaklara çarpan kafası, altın bir külçe gibi tınlamıştı!..

Olay, herkesten gizlenmiş, zavallı küçük çocuk hiçbir şeyden şüphe etmemişti. Yalnız, arasıra sokak çocuklarile kapının önünde oynamasına niçin bırakılmadığını soruyor, annesi de:

-Seni çalarlar, benim küçük hazinem!... diye cevap veriyordu.

Bu söz üzerine, çalınmaktan büyük bir korku duyan küçük çocuk, kimseye birşey söylemeden tamamile yalnız oynamağa başlıyor ve bir odadan diğerine sürüklenip duruyordu.

Çocuk, on sekiz yaşına gelince, anne ve babası talihinin bu büyük hediyesini kendisine bildirdiler ve o zamana kadar besledikleri, büyüttükleri için altınından bir parçacık istediler.

Çocuk, reddetmedi. Aynı saatte "nasıl ve ne suretle? Masal bunu söylemiyor!..." Kafatasından arayıp bulduğu ceviz büyüklüğünde bir altın parçasını göğsü kabararak annesinin dizleri üzerine attı. Sonra kafatasının içinde taşıdığı altınlardan, gözleri kamaşmış, güçü yeterliğinden âdeta sarhoş bir deli gibi baba evini terkedip, hazinesini israf için sefahat âlemine atıldı.

Onun bu anî ve düşüncesiz hareketi anne ve babasını çok üzdü. Oğullarının bu hareketi karşısında ne yapacaklarını, ne söyleyeceklerini, oğullarının bu hareketini nasıl önleyeceklerini bilemediler. Ve ona bu sırrı söylediklerine, talihin kendisine vermiş olduğu bu büyük lûtfu bildirdiklerine pişman oldular. Fakat iş işten çoktan geçmiş, altın beyinli çocuk bir kuş gibi uçup gitmişti.

Hesapsız harcadığı altınlardan ve kıral gibi geçirdiği hayattan, altın beyninin tükenmiyeceği söyleniyor, bununla beraber gözlerinin feri kaçtığı ve yanaklarının gittikçe çukura battığı görülüyordu...

Nihayet bir gün, çılgınca bir israf sabahı, yaşayışının kafasında açtığı geniş delikten artık durulma zamanının yaklaştığını anladı. Bu durum, varlığına bir değişiklik vermişti. Bir hasis gibi korkarak ve şüpheli, kimseye sezdirdeden bir köşeye çekilip, elinin emeğile yaşamağa karar verdi ve bu uğursuz servete dokunmadan çalışmak için yola çıktı.

Ne çare ki sırrını bilen bir dostu, onu çekildiği köşeye kadar izlemişti.

Zavallı adam, bir gece kafasında şiddetli bir acı ile birdenbire sıçrayarak uyanmış, şaşkın bir halde ayağa kalkmış ve ay ışığında dostunun paltosunun altına birşey saklayarak kaçtığını görmüştü.

Ondan, biraz daha altın beyin koparmışlardı!. Aradan bir süre geçtikten sonra altın beyinli adam âşık olmuş ve bu defa artık herşey bitmişti. Sarışın, ele, avuca sığmaz bir kadını bütün kalbile seviyor, o da onu seviyordu. Fakat elbise ve şapkalara süs olarak konulan beyaz kuş tüylerini, pomponları ve güzel iskarpinleri daha ziyade tercih ediyordu! Yarı kuş, yarı bebek bu küçük güzel ya-

ratığın elinde zevk uğrunda altın parçaları pek çabuk eriyordu. O, zevk ve arzularını yerine getirmekten başka birşey düşünmeyen bir kadındı. Herşey istiyor, altın beyinli adam ise ona "Hayır" demesini bilmiyor, sevgilisini darıltmamak, üzmemek için servetinin hazin sırrını ondan gizliyordu.

Evet bu sırrı ona söyleyemezdi. Çünkü bunu söylemek demek, beyninin altın olduğunu ve bu altının da tükenmekte olduğunu aynı zamanda da bitmez tükenmez sanılan servet ve zenginliğinin böylelikle gittikçe azalıp nihayet bir gün biteceğini meydana vurmak demekti.

Kadın ona :

-Demek biz pek zengi niz değil mi, sevgilim? diyordu.

Zavallı adam da :

-Ah... Evet!... Çok zenginsiniz!..

Cevabını veriyor ve kafatasını yavaş yavaş kemiren bu mavi kuşa sevgi ile gülümsüyordu. Bazan korkuyor, hasis olmak istiyordu. Fakat onun bu halinin farkına varan genç kadın bir kuş gibi sıçrayarak yanına sokuluyor ve :

-Kocacığım , siz çok zenginsiniz !.. Bana çok pahalı şeyler alınız...

Diyor o da çok pahalı şeyler alıyordu.

Bu, böylece tam iki yıl sürdü. Sonra bir sabah, nedeni anlaşılmaksızın güzel bir kadın bir kuş gibi ölüverdi. Kafasındaki hazine artık tükenmişti. Elinde kalan son altın kırıntılarile sevgili ölüsüne güzel bir cenaze töreni yaptırdı.

Bu törenin muhteşem olması için hiç birşeyi esirgememişti. Artık şimdi altının ne önemi kalmıştı? Pazarlık etmeden kapıcıya, kiliseye, ölüyü taşıyanlara, çiçek satan kadınlara, her önüne gelene verdi. Mezarlıktan çıktığı zaman altın beyninden kendisine, kafatasının kenarlarında ancak birkaç küçük parça kalmıştı. Onun sarhoş bir adam gibi sallanarak sokaktan geçtiğini gördüler. Akşam üzeri, ışıklar içinde mücevherat ve birçok kumaşların durduğu geniş bir camekânın önünde kuğu kuşu tüyile süslü, mavi saten işlemeli iskarpinlere uzun uzun baktı ve küçük karısının yeni ölmüş olduğunu unutarak bu iskarpinleri almak için içeriye girdi. Dükkânın arka tarafında bulunan satıcı kadın başını çevirince tezgâha dayanarak korkunç gözlerile kendisine bakan bir adam gördü ve haykırarak geri çekildi.

Adam, bir elile iskarpinleri tutmuş ve tırnak uçlarında altın tozları bulunan öteki elini de uzatmıştı. Bu el kana bulanmıştı!..

Altın beyinli adamın masalı burada bitiyor. Hayali ve uydurma gibi görünen bu masal tamamile doğrudur. Dünyada, beyinlerile yaşamak zorunda olan bazı zavallı insanlar vardır ki, bunlar hayatta muhtaç oldukları en basit şeylerin karşılığını halis altın olan ilikleri ve varlıklarile öderler. Bu onlar için sonsuz bir elemdir... SON

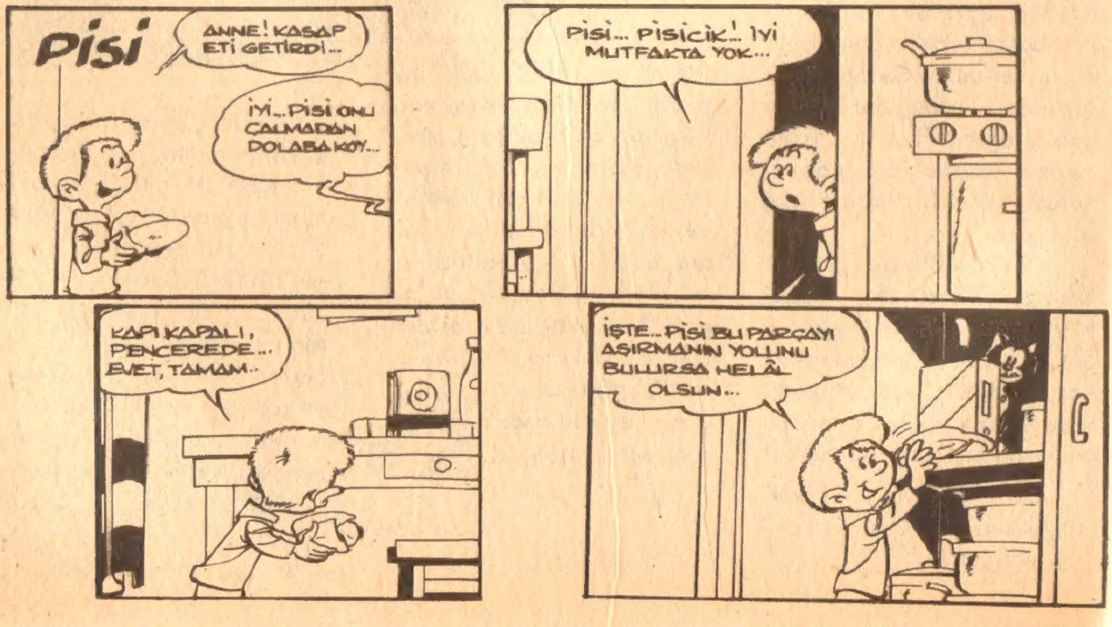

EĞLENCE

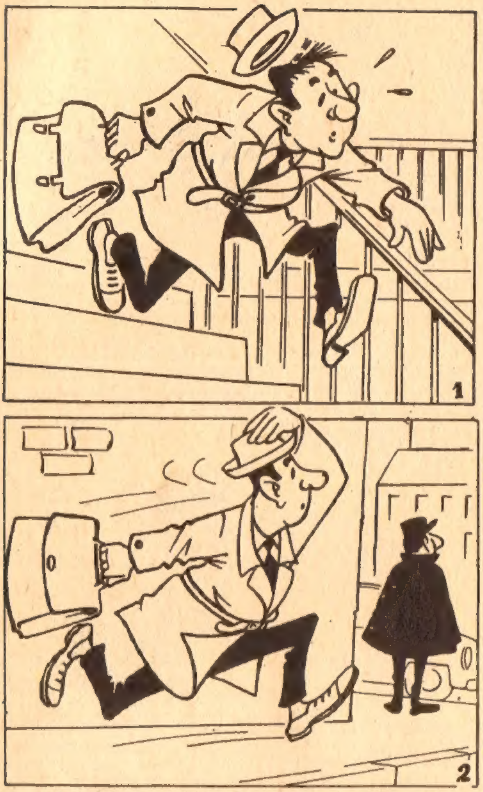

AHMET EFENDİ GEÇ KALMIŞTI

Ahmet Efendi geç kalmış, büroya koşar adım gitmek zorunda kalmıştı. Ressamımız da şüphesiz uykusunu iyi alamamış, çünkü resimlerde beş hata yapmıştır. Onları görebiliyor musunuz?

BU KADARI DA FAZLAYMIŞ...

Edinburg'dayız. İskoçyalının biri Londra trenine biner. Elinde ikinci mevki bileti olduğu halde, birinci mevkie oturur. Fakat biraz sonra çıkagelen kontrolör, derhal fark ister. İskoçyalı ise inatla reddeder.

Kontrolör kızar : "Farkı ödemezseniz, ilk istasyonda indiririm sizi," der.

-"İnmem," diye bağırır İskoçyalı. Fark da ödemem."

-"Ya, öyle mi?" Ve İskoçyalının bavulunu tuttuğu gibi, trenin penceresinden savurur, dışarı atar.

İskoçyalı dehşetle ayağa fırlar."Bu kadarı da fazla artık. Benden yalnız para istemekle kalmıyor, bir de tutup oğlumu pencereden dışarı atıyorsunuz !"

HEP ŞU İSKOÇLAR

Mac İntosh'un kapısı çalındı.

Mac : "Kim o?" diye seslendi.

-"Ben postacı. Beklediğiniz mektup geldi. Bahşişimi isterim."

Mac soğukkanlı cevap verdi :

-"Mektubu kapının altından atın."

CEVABI

BAY AHMET GEÇ KALMIŞTI

Resim No 2 : Çantanın kilidi öbür resimlerdekinden farklıdır.

Resim No 3 : Bay Ahmedin çizgili çorapları vardır, oysa öbür resimlerdekiler düzdür.

Resim No 4 : Kemerin tokası doğru yönde bulunmuyor.

Kravatta beyaz bir çizgi var.

Pardesünün astarı Resim No. 2dekinin aynı değil.

GASTON
MERHABA JO!
MOTOSİKLETİN ÇALIŞIYOR MU?
EVET! HELE ŞÜKÜR..
VİTESLER İYİ GEÇİYOR MU?
EVET... İYİ GEÇİYOR..
BİLİYORSUN MOTORUNU TAMAMEN SÖKÜP YENİDEN BİRLEŞTİRDİM..
EVET... FARKINDAYIM..
HİÇ KORKMA, MAKİNEDEN İYİ ANLARIM..
BELLİ..
VAY, VAY... NE KADAR DİKİZ AYNASI KOYMUŞSUN..?
ŞİMDİ ÇALIŞTIRALIM.
VROPVROP

BİTTİ